

Rozhovor s novým předsedou Asociace náhradních rodin České republiky Alešem Dietrichem

Je to pár dnů, co jsi byl zvolen předsedou ANRČR. První pocity?

Mám-li být upřímný, svými pocity jsem se nenechal nikdy moc unášet. Nijak jsem se proto nestresoval ani před valnou hromadou a ani po ní. Cítím-li radost, tak spíš z toho, že se situace v asociaci začíná zvolna zklidňovat a mnoho lidí má chuť pracovat dál na společném díle. Dokladem je například i to, že do vyhlášeného výběrového řízení se přihlásilo osm uchazečů a kromě toho se hlásí o práci i další dobrovolníci.

Vežmu to od začátku – co tě před rokem k asociaci přivedlo?

No nebylo to před rokem a nepřišel jsem já k asociaci, ale spíš

Na podzim 2008 organizovalo o.s. Pěstounské rodiny kraje Vysočina mezinárodní setkání pěstounských teenagerů z Anglie spolu s náhradními rodinami a to v lanovém centru na Křemešniku. Tam jsme se setkali i s paní Klárou Hesounovou Měkutovou a její rodinou. Jak už to tak u náhradních rodičů bývá, poměrně rychle jsme se i jako rodiny sprátelily. Při této akci se mnou paní Klára sdílela své postřehy ze setkání se slovenskou ANR a zároveň se svěřila i s tím, že po dokončení školy neví, jak své vzdělání nejlépe uplatní v rámci náhradní rodinné péče.

Mně se tyto dvě informace ihned spojily a myšlenka na založení Asociace náhradních rodin v České republice začala nabývat konkrétní podobu. Ujistil jsem jí, že naše sdružení, ale i my osobně, ji do začátku podepřeme a jelikož Klára je žena činu, začala zjišťovat informace a sondovat, jak uvést věci do pohybu. Od té doby jsem v tom namočen i já.

Kromě funkce předsedy ANRČ R, se věnuješ také občanskému sdružení Pěstounské rodiny kraje Vysočina, podnikáš, jsi táta, manžel...přiznávám, že s podobným množstvím životních „rolí“ se setkávám spíše u žen než u mužů. Jak to zvládáš?

Život jako takový a s ním spojené role zvládám už mnoho let s Boží pomocí a to nemyslím jako frázi, ale jako realitu mého života. Další důležitý bod v mém životě je podpora a pomoc mojí ženy, ale to je asi samostatná kapitola. Jelikož nemám ambice všechno udělat sám a u všeho být osobně, naučil jsem se mnoho věcí delegovat a mám radost z toho, když věci jdou vpřed i beze mne. V Asociaci je mnoho fundovaných lidí, kteří v některých oblastech vidí podstatně dál než já a svůj úkol vidím v tom, objevit jejich schopnosti a dát jim prostor, aby se tento jejich potenciál mohl využít ve prospěch nás všech.

Další logická otázka je, zda jsi dobře zvážil novou, významnou, funkci a s ní spojené množství práce, které s sebou nese?

Zvažoval jsem to několik týdnů a myslím, že jsem to zvážil velmi poctivě. Situace nebyla v poslední době moc růžová, ale to všichni víme a já se k tomu už nechci vracet. Jsem člověk, který se neotáčí moc dozadu, spíš jsem člověk, který hledí vpřed. Zhruba měsíc před

valnou hromadou se mě pár lidí zeptalo, zda-li nechci kandidovat na předsedu a tehdy jsem řekl, že kandidovat nechci a byl přesvědčen, že ani nebudu. Pak najednou přišla chvíle, kdy jsem pochopil, že bude potřeba, abych do celého procesu vstoupil. Cítil jsem, že chci, aby si lidi měli možnost vybrat z více kandidátů. Množství práce, ano, to je to, co jsem hodně zvažoval, zda-li budu mít na asociaci vůbec nějaký čas. Vím, že mám kolem sebe lidi, kteří mne podepřou, že mi pomohou při práci na společném díle a nenechají mne v tom samotného. Sám bych to určitě nezvládl, ale myslím, že to jsem už trochu zodpověděl před chvílí v předešlé otázce.

Jakou roli v tvém plánování a rozhodování hraje tvoje žena Monika?

Moje žena? Ta vždycky byla, je a bude mou nedílnou součástí, mojí oporou ve všem mém a našem dění. Stojíme vedle sebe 29 let, z toho 25 let jsme manželé, proto není divné, že si mnohdy rozumíme i beze slov. Dokážeme si odpouštět chyby, rádi pracujeme v týmu, v mnohém se doplňujeme, každý umíme něco a spolu zvládneme o hodně víc věcí. Bez podpory mé ženy bych do vedení asociace rozhodně jít nemohl.

Co nás, v asociaci, čeká v nejbližší době?

Čeká nás prohlubovat navázanou spolupráci s ostatními neziskovými organizacemi, které pracují na poli náhradní rodinné péče. Čeká nás realizace projektu „Rodiny spolu“ a jeho administrace a vyúčtování. Všichni očekáváme, že místní kluby se budou dále scházet a budou dále pokračovat ve svých činnostech. Vyhlížíme získání grantu z evropských fondů a rozběhnutí vzdělávacích aktivit pro náhradní rodiny. Vím, že to bude velmi náročné, ale je to velká příležitost se někam posunout.

Budeme usilovat o získání pověření k výkonu sociálně právní ochrany dětí, s čímž souvisí i získání a vyškolení lidí ochotných toto vykonávat.

Zajímalo by mě, kam bys chtěl, aby se asociace dostala za dobu tvého předsednictví?

Já nejsem zastáncem rychlých startů, ale když už asociace jako organizace rychle a strmě vzlétla, je nyní potřeba minimálně udržet letovou výšku. Nikdo z nás nechce, aby padla nebo, aby „cestující“ pocítili nějaké nepohodlí, byli

nervózní nebo chtěli předčasně vystoupit a opustit její palubu.

Pro asociaci samozřejmě mám určité vize, nešel jsem do voleb jen tak, bez toho, aniž bych chtěl určité věci změnit. Asociaci vidím jako živý organismus, kde jedna buňka potřebuje druhou, kde jednotlivec nezmůže nic a na těchto vizích chci a budu pracovat bez ohledu na to, jestli stojím v čele asociace nebo jsem „jen“ jejím řádným členem a podpírám svého předsedu v místním klubu na místní úrovni.

Každá tato role je totiž nezastupitelná a velmi potřebná.

Má vize je totožná s vizí mnoha lidí, kteří jsou nejen ve vedení ANR ČR, ale jsou třeba „jen“ jejími řádnými členy. Mnoho jsem ti už v našem rozhovoru prozradil, ale řeknu to ještě jednou v rychlosti.

- 1. Docílit pozitivní změny ve smýšlení společnosti ke vztahu k náhradnímu rodičovství, s čímž velice souvisí osvěta NRP ve všech oblastech*
- 2. Být stabilní organizací se silnou členskou základnou, s rozvinutou sítí podpory jednotlivým rodinám ve všech krajích*
- 3. Být důvěryhodným partnerem ostatním neziskovým organizacím, jež pracují s náhradními rodinami*
- 4. Být důvěryhodným partnerem pro státní správu na všech úrovních*
- 5. Být nápomocni při transformaci systému péče o ohrožené děti, dosáhnout pozitivních změn v legislativě*

Proč bych, jako obyčejný náhradní rodič, měla stát o členství v této mladé organizaci?

Asociace náhradních rodin by měla být zastřešující organizací pro všechny náhradní rodiny v naší republice a čím více se jí toto bude dařit, tím více rodin se k ní rádo přihlásí a budou rozumět tomu, proč tam chtějí být.... to bylo z pohledu předsedy ANR.

Z pohledu náhradního rodiče, vidím, že skrze asociaci se mi otevřela možnost smysluplně pracovat na lepší budoucnosti náhradního rodičovství v naší zemi. Sám jsem pěstounem 17 let a vím, že se situace hodně zlepšila od chvíle, kdy jsme si vzali z KÚ první naše dítě, ale stejně to stále není takové, jak bychom si všichni přáli a potřebovali. V mnoha ohledech je potřeba nastolit ještě hodně změn, například v legislativě a ve společenské prestiži náhradních rodičů, v jejich dostatečném ekonomickém zajištění, zvláště pak těch větších rodin. Chybí zde i větší porozumění specifik náhradní rodinné péče ve zdravotnictví, ve školství, ale nakonec i mezi sousedy v místech, kde tyto rodiny žijí. Co si budeme povídat, všichni víme, jak to v naší zemi vypadá a že je stále co zlepšovat. A všechny tyto věci nezmění jednotlivec ani malá skupinka náhradních rodičů.

A to, že skrze asociaci do našich rodin občas přiteče i něco hmotného, jako dar od sponzorů, to je milé a vždy to rádi uvítáme, ale stavět smysl asociace pouze na tom by bylo krátkozraké.

Nezbývá než popřát asociaci, aby se jí dařilo i v dalších letech a aby společné sny a plány došly naplnění.

Barbora Jungerová

Vedoucí mediální pracovní skupiny ANRČR